

קָבֵץ

שיחות מזהרא"ש

בענין מעלת מדת הנקיות בבית האדם שהוא משכן לשכינה

*

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים,
אשר מתוך הנחל נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקו
העדרים, להתחזק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

אשר נשמעו מפי קדשו של כבוד קדשת

מרן מזהרא"ש שליט"א

יגלה סודות נפלאים בענין פנוי הזבל מבית האדם שהוא משכן
לשכינה הקדושה, ויגלה מעלת הגזר בזה, ויוציא מזה רמזים
נאים לחיי האדם בגשמיות וברוחניות

יצא לאור ערב שבת קדש בחר בחקתי - תשע"ג

על ידי תלמידי מתיבתא היכל הקדש

חסידי ברסלב

עיר הקדש ירושלים תובב"א

מִדַּת הַנְּקִיּוֹת וְהוֹצֵאת הַזֶּבֶל

מוֹתְרָא"ש נ"י אָמַר, שְׂרָאוּי לְאָדָם לְהַרְגִישׁ חַיִּיב וְאַחֲרִיּוֹת לְהוֹצִיא
הַזֶּבֶל מִבֵּיתוֹ, לְמָקוֹם אֲסִיפַת הַזֶּבֶל בְּרַחוּב, וְלִדְאָג שִׁיחֵיהַ הַזֶּבֶל מוֹכֵן
בְּרַחוּב לְאוֹסְפֵי הַזֶּבֶל שֶׁל הָעִיר, שִׁיקְחוּ אוֹתוֹ בְּזָמַן, כִּי זֶה מִמִּדַּת
הַנְּקִיּוֹת, וּמִכְבוֹד הַשְּׂכִינָה הַשׁוֹרָה בְּבֵית, שִׁיּוֹצִיאוּ הַזֶּבֶל מִן הַבַּיִת,
וְיִהְיֶה הַבַּיִת נָקִי בְּכָל עֵת.

וְאָמַר מוֹתְרָא"ש נ"י, שֶׁנְּחוּץ מְאֹד לְדַבֵּר מִזֶּה, כִּי יֵשׁ בְּנֵי אָדָם
שֶׁנִּגְדְּמָה לָהֶם, שֶׁלְהוֹצִיא זֶבֶל מִן הַבַּיִת, הִיא עֲבוּדָה פְּחוּתָה וְגֵרוּעָה,
וְלֹא מִתְאִים לָהֶם לַעֲשׂוֹתָהּ, וּמְחַכִּים עַל הָאִשָּׁה אוֹ עַל הַיְלָדִים,
שִׁיעֲשׂוּ אוֹתָהּ, וְעַל יְדֵי זֶה מִתְאַסֶּף הַזֶּבֶל בְּבֵית, וְהַבַּיִת נֶעֱשֶׂה סְרוּחַ,
וְגַם אֲפִלּוֹ אַחַר כֵּן, כְּשֶׁבִקֵּר מוֹצִיָאִים הַזֶּבֶל לְרַחוּב, נִשְׂאָר שָׁם, כִּי
אַחֲרוֹ זְמַן בִּיאַת אוֹסְפֵי הַזֶּבֶל, וְאִז כָּל הָרַחוּב לְפָנֵי הַבַּיִת נֶעֱשֶׂה
סְרוּחַ, וּמִפְרִיעַ לְשֹׁכְנֵים, וְהַכֵּל מִחֲמַת דְּמִיּוֹן שֶׁל שְׁטוּת, שֶׁנִּגְדְּמָה לוֹ
שֶׁלֹּא מִתְאִים לוֹ לְהוֹצִיא הַזֶּבֶל, וּבִינְתִים אֵינּוּ מְכִינִן, שֶׁזֶה כְּבוֹדוֹ
וְהַדְּרוֹ, שִׁיחֵיהַ בֵּיתוֹ נָקִי וּמִצְחָצַח מְכָל זֶבֶל, וְאַדְרָבָה, הַכְּפִיּוֹן הַכִּי
גְדוֹל, כְּשֶׁתּוֹזֵבֵל מִתְרַבֵּחַ בְּבֵית, וְאִין אֶחָד מְטַפֵּל בּוֹ כְּרָאוּי.

ואמר מוהר"א ש"נ, שמי שהוא דבוק בהשם יתברך, אזי הבית שלו משפן להשכינה, ואזי נקיון ביתו ושלחנוו כמו תרומת הדשן מעל גבי המזבח, כי שלחן דומה למזבח (הגיגה כ"ז), והוצאת הזבל מן הבית, כמו הוצאת הדשן חוץ למחנה, למקום שפך הדשן, שהוא מצות עשה מן התורה, וכמו שכתוב (ויקרא ו) והרים את הדשן וגו' והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה וגו', והיא אחת ממצוות כהונה, והיו הכהנים נזהרים בה מאד, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תמיד כט ע"א) מימיו לא נתעצל כהן מלהוציא את הדשן, ואם כן, לפה יאמר אדם, שלא מתאים לו להוציא הזבל מן הבית, הלא אם היה לו שכל, היה יודע שביתו מקום משפן השכינה, והוצאת הזבל, בנגמת תרומת והוצאת הדשן, וזהו כבודו והדרו דיקא.

ואמר מוהר"א ש"נ, הנה בואו ותראו שגם סוד יש בדבר, פי 'זבל' בגימטריא ל"ט, ומבאר בדברי רבנו זל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י"א), שיש ל"ט מלאכות המשפן, וכנגדם ל"ט מלקות, מי שזוכה, אזי כל מלאכתו בבחינת מלאכות המשפן, פי מוצא רצונו יתברך בכל אשר עושה, ושמה עם המלאכה שנתן לו השם יתברך, ואזי כל מלאכתו מלאכת המשפן, שהוא מקום להשראת השכינה, ומתהפכים לו ל"ט מלאכות לט"ל אורות, וכמו שכתוב (ישעיה כו) כי

טל אורות טליד, מה שאין בו, מי שמתלונן על המלאכות שצריך לעשות, ותמיד שבור ועצוב למה צריך לעשות מלאכות אלו, כי לא מתאים לו, ולא נעים לו, אזי במקום ל"ט מלאכת המשכן, יש לו ל"ט מלקות, כי מרגיש באלו מלקין ומכים אותו בכל אשר עושה, ועל בן כשאדם יש לו שכל, ויודע שהוצאת הנבל גם בן רצונו יתברך, אזי גם הוצאת הנבל חשובה לו באחת מל"ט מלאכת המשכן, ומרגיש בו ט"ל אורות, ויש ושמח על נעם חלקו וגורלו.

והמשיך מוהר"א ש נ"י ואמר, ואם אתם חושבים שאני אומר לכם דברי תבאי, ותשאלו למה אני צריך לדבר מדברים אלו, תזכרו את דברי התנא שאמר לבנו, (שבת פב ע"א) הוא עסיק בתי דברייתא, ואת אמרת במילי דעלמא? (הוא עוסק בתי תבריות, ואתה אומר שהם דברי תבאי?), אני אהב לדבר מדברים שנצרכים לחיי יום יום של האדם, במקומות אחרים ידברו דרושים יפים, רמזים נפלאים, סודות עמוקים, אבל לא ילמדו אדם לחיות בנקיות ובבריאות פראוי, אבל אני מדבר דברים שצרכים בכל יום ויום, דברים שילוו אדם כל ימי חייו, והלא גם תראו שיש סימן שלם בשלחן ערוך (השן משפט סימן תי"ד), המדבר מהלכות הוצאת זבלים, מתי מתר להוציא הנבל לרשות הרבים, ולהשאיר אותו שם, ומתי צריכים לפנותו משם מיד,

הרי תראו שבכל פרט ופרט של הבריאה יש אלקות, וצריכים לדבר עם בני אדם דברים מעשיים, הנוגעים להם מדי יום ביום.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שקורע את הלב לדבר מזה, אבל רק הקדוש ברוך הוא יודע כמה שלום בית נהרסו, וכמה גיטין נתהוו רחמנא ליצלקו, עבור שטיזת כאלו, שהבעל טעו, שלא מתאים לו להוציא הנזל מן הבית, ומתעקש שדוקא אשתו תעשה זאת, ומזה נעשה מריבות ביניהם, עד שנתפרדו רחמנא ליצלקו, איזו טפשות היא זאת! אין זה אלא סימן שיש לבעל זבל בראשו, רחמנא ליצלקו, ואינו יודע איך להוציאו, ועל פן מדבר בו, כי אם תיה לו קצת ישוב הדעת, תיה מוציא הנזל בשמחה רבה, ותיה שמח שתהלה לאל הבית שלו נקי ומצחצח, ואיזו פחיתות הכבוד יש בזה? הרי תראו בדברי חכמינו הקדושים (תנא דבי אליהו פרק א'), מושלו משל כמה הדבר דומה, למלך בשר ודם שהיו עבדיו ובני ביתו מוציאים את הזבלים, ומשליכין אותו כנגד פתח בית המלך, וכשהמלך יוצא ורואה את הזבלים, הוא שמח שמחה גדולה, עין שם. הרי שזו היא השמחה הכי גדולה בשמוציאים הנזל מן הבית, ונשאר כל הבית נקי ומצחצח פראוי, ומי פתי יגיד שלא מתאים לו לעשות כן!

ואמר מוהרא"ש נ"י, שצריכים לזכר את דברי רבנו זל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ה'), שצריכים להתגלגל בכל מיני רפש וטיט בשביל עבודת ה', ומצוותיו יתברך, ולא ידוקא מצוה מתר"ג מצוות, אלא כל דבר שיש בו רצון השם יתברך, שעושים בו נחת לאבינו שבשמים הוא מצוה, וצריך לגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט, כדי לעשות איזו נחת רוח להשם יתברך, עין שם, ואם כן, למה יאמר אדם, שלא מתאים לו להוציא תזבל, ולמה צריך ללכתו עצמו בהוצאת תזבל, הלא זהו רצונו יתברך, שיהיה תפית שלו נקי וטהור, נמצא שעושה רצונו יתברך בהוצאת תזבל, ועושה נחת רוח לאבינו שבשמים, וראוי לו לעשות את זה בשמחה רבה.

וזאת ראינו כל השנים אצל מוהרא"ש נ"י, שהיה מקפיד מאד שיוציאו תזבל מבנין הישיבה "היכל הקדש" בזמנו, כדי שאוספי תזבל של העיר יקחו אותו בזמנים תקבועים, והיה עומד ומזהיר התלמידים על זה מאד, ואפילו פשטה מחוץ לביתו, וכן פשטה בארץ ישראל, היה מתקשר פמה פעמים על ידי הטלפון לברר אם הוציאו תזבל מן הבנין בזמן, ואם הבין שהתלמידים התרשלו בזה, היה מוכיח אותם מאד, כי מדת הנקיות אצלו יסוד ועקר גדול, וכך

בַּעֲנֵן יָמֵי רִצּוֹן שֶׁל שְׁנֵי וַחֲמִישֵׁי _____ ז

הַחֲדִיר בְּתוֹךְ כָּל תְּלֻמִּידוֹ, וְאַשְׁרֵי תְּהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַצַּדִּיקִים וְנִזְהַר
מְאֹד לְנִקּוֹת מְקוֹמוֹ מְזַבֵּל, וְלִקְנֹת בְּנִפְשׁוֹ מֵדַת הַנְּקִיּוֹת בְּאַמֶּת.

